

EDITORIAL

DEU ANYS MÉS JOVES

Era l'any 1983 quan uns joves universitaris decidírem de tirar endavant una publicació que servira de plataforma per a dinamitzar la nostra comarca i les comarques veïnes, a fi d'integrar-les, una miqueta més, en tot el moviment de recuperació cultural i nacional dels valencians.

Amb la nostra ingenuïtat, manca d'ofici i sense recursos, tan sols amb el suport ferm de molts subscriptors, vam ser capaços de publicar-ne cinc números, que, amb més o menys defectes, responien a la línia que ens havíem marcat. Després vingué el suport de l'Ajuntament d'Elx, amb el qual en férem tres números més. Finalment, ens férem grans i les múltiples ocupacions ens anaren dispersant fins que la continuïtat es féu impossible.

Quan em mire els llocs dels diferents números posats en una lleixa de la biblioteca, pense –i crec que les amigues i els amics d'aquella primera revista, Maite Coves, Remei Miralles, Manel Pérez Saldanya, Josep Antoni Sansano, Antoni de la Torre, Antoni Mas, Joan Castaño, Josep Manuel Blasco o Carles Sanchis, coincidiran amb mi– que tot i que no hi vam assolir tots els objectius que ens hi havíem marcat, sí que vam fer de *La Rella* una publicació important i de referència obligada en el món de la cultura valenciana. A més, ningú no pot negar que la nostra revista esperonà la investigació i la publicació de monografies sobre la nostra comarca. Mai ningú al Baix Vinalopó, amb tan poc, féu tant.

No faré ara un inventari exhaustiu de tots els articles i els col·laboradors que passaren per les nostres pàgines. Com tampoc no esmentaré ara totes les persones que al llarg de tants anys ens animaren i ajudaren a tirar endavant. A totes i a tots, el meu/nostre més sincer agraïment. Sense el seu estímul res no hauria sigut possible. El que sí vull dir,

però, és que, per damunt de totes aquestes coses, *La Rella* va ser l'escola petita on molts de nosaltres vam aprendre –molt precàriament– a posar una paraula darrere de l'altra, l'aula on l'escriptura se'ns tornava rebel, mal-leable, pròpia.

Ara, deu anys després, *La Rella* ha esdevingut la revista de l'Institut d'Estudis Comarcals del Baix Vinalopó, i uns altres joves universitaris han volgut assumir el repte de tirar endavant una “nova” etapa de *La Rella*, que serà una altra. Això no obstant, hi han volgut mantenir el nom, fet que no sé si serà un bon auguri o no. Des d'ara els desitge molta sort en la responsabilitat que assumeixen. Per damunt de l'enyor, sent un goig especial en comprovar que és una altra generació la que entra en joc. Ja ho he escrit en alguna altra part: nosaltres hem de deixar que els més joves vagen assumint les seues pròpies responsabilitats, i hem de respectar el seu dret a enganyar-se o a demostrar-nos que les coses es poden fer d'una altra manera. Només així tindrem un futur. A més, m'agrada pensar que el vell Antoni Bru s'hi sentiria content.

Ara, com fa deu anys, o potser més encara que aleshores, vull recordar les paraules que el professor Manuel Sanchis Guarnier escriví en la seua obra *La llengua dels valencians*: “I ja deia lord Byron que «Qui no ama la seua pàtria és incapaç d'amar-res». Replegueu, joves valencians, el llegat cultural dels nostres avantpassats, manteniu-vos fidels a la llengua autòctona, herència rica de glòria i de possibilitats”. Només desitge que l'esperit més pregó de les paraules de Sanchis Guarnier anime –també– aquesta nova etapa de la revista i que Esther, Joan, Pere, Assumpció, Mila, Jesús, l'altra Assumpció i algú més, siguen capaços de fer molts solcs en la nostra comarca i en la nostra cultura. Que els déus els siguen propicis.

Biel Sansano